

A S S E M B L E A D E C A T A L U N Y A
C O M I S S I Ó D E P E R P I N Y À

FULL D'INFORMACIÓ N°. 2.

M A I G 1974.

=====

DE CARA A LA SEGONA SESSIÓ PLENÀRIA DE L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA

En mires a la II Sessió la Comissió Permanent ha fet uns materials d'estudi que per llur força de proposició els creiem cridats a eixamplar al màxim el grau d'audiència i representativitat de l'Assemblea de Catalunya.

Heus ací uns extractes :

OBJECTIUS POLÍTICS DE LA II SESSIÓ :

- Exàmen de l'alternativa elaborada en la primera sessió de l'A de C.
- Intensificació de la lluita unitària. Noves formes de lluita.
- Referència a possibles estructures polítiques unitàries.
- Relacions amb la resta de l'Estat espanyol.
- Relacions amb organismes estrangers i internacionals.

"... En la situació actual el Secretariat considera de plena urgència la difusió de l'alternativa elaborada en la Ira. Sessió de l'A de Catalunya..."

"... En valorar l'abast i la justesa de l'alternativa política elaborada en la Ira. Sessió, cal considerar sobre tot la difusió. Si bé no s'han esgotat encara totes les seves possibilitats, podem afirmar que aquesta difusió ha assolit un abast més ampli i més profund que cap altre fet polític a Catalunya d'ençà de l'inici de la dictadura. Quant al ressò polític, constatem que el denominador comú i els elements d'unificació política s'expressaven i s'expressen clarament en els quatre punts programàtics elaborats.

La participació creixent dels sectors en lluita als Organismes de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA i l'augment constant de la seva capacitat de convocatòria, confirmen, mancats com estem d'altres instruments de control democràtic més adequats, l'abast i la vigència del programa i dels objectius de l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA.

D'altra banda, l'ASSEMBLEA DE CATALUNYA va esdevenint un fet viu i dinàmic arreu del País. Constitueix un fet davant el qual les forces polítiques i socials d'oposició a la dictadura han hagut de definir llurs posicions. La majoria han estat de secundar i de participació Cal impulsar el procés d'ampliació cap els sectors que encara no hi participen..."

"... La crisi en que es troba el règim es veu aguditzada cada dia per l'increment de la lluita de masses i pels avanços en la concretització d'una alternativa unitària de ruptura democràtica.

Davant la situació política, la necessitat d'avançar més, ampliar les lluites, d'articular una alternativa concreta de ruptura democràtica capaç d'unificar l'acció de totes les forces democràtiques, és una necessitat urgent a Catalunya com a la resta de l'Estat espanyol. L'ASSEMBLEA DE CATALUNYA, plenament conscient d'aquesta necessitat imperiòsa, conscient també de les esperances i del ressò que desvetlla al País així com a les altres regions de l'Estat espanyol, haurà de jugar un paper essencial en les lluites decisives que s'apropen ..."

C. P.

C A T A L U N Y A I L A U N I T A T D E M O C R A T I C A

El nou Govern Arias Navarro ha fet una declaració ministerial de tipus neo-liberal. Una vegada passat l'efecte sorpresa, tots els observadors es pregunten quin és el sentit i el futur d'aquestes promeses.

Que el successor de Carrero Blanco propugni eleccions lliures per anomenar Alcaldes i Presidents de Diputació, és sensacional ! I més encara, que pugui prometre una nova llei sindical amb el reconeixement de les Associacions Obreres i un nou estatut per l'establiment d'Associacions Politiques, això fa somniar !

Semblaria que ha arribat el moment en què els democrates i liberals, vençuts a la Guerra Civil, són els vencedors que imposen les institucions de la pau per obtenir el reconeixement dels principis de representativitat, d'eleccions lliures, i dels drets polítics i sindicals ! I el més sorprenent és que aquesta evolució tan radical la propugna un govern de tipus autoritari, "vertical", fidel a la línia totalitària del franquisme !

Pero aquests "miratges" han desaparegut amb els darrers aconteixements : per un costat la injusta execució de Puig i Antich per qui demanaren la gràcia des de Pau VI a Daniel Mayer i amb ells tota la consciència jurídica i moral del món civilitzat. Per un altre cantó la petició per separar de la seva diòcesi al Bisbe de Bilbao pel sol "delicte" d'haver demanat el reconeixement de la personalitat, de la cultura i la llengua del País Basc !

Som ben conscients de la necessitat de l'evolució política a Catalunya i a Espanya i a la vegada de les implicacions de la inevitable i propera crisi de successió del règim dintre de l'equilibri polític d'Europa. I molt especialment de l'interdependència i correlació entre els règims veïns. En el cas concret de França, com en el de la majoria de països mediterranis, la futura configuració política a Catalunya i a Espanya, tindrà una forta influència i una gran importància. El resso de la nostra heroica i dramàtica Guerra Civil no s'ha acabat i el silenci dels camps de batalla no ha arribat encara a les cancelleries ! I les tragèdies polítiques de Grècia, de Portugal i de Xile colpeixen les nostres consciències amb la problemàtica del futur dels pobles lliures i de l'indivisibilitat de la Llibertat !

Qualsevol observador de la realitat socio-política del nostre País davant les pseudo-promeses de liberalització de l'informació, de l'associacionisme polític i sindical, de representativitat directa a elecció popular, té el dret de preguntar-se : com un règim acostumat a imposar totalitàriament les seves opinions després de trenta vuit anys pot admetre de cop i volta el pluralisme d'opinions ? I com uns homes impregnats pels principis de l'autocràcia, fortament marcades llurs accions per llurs pràctiques, poden evolucionar tan ràpidament cap a la democràcia ?

Coneixem prou bé els grups, millor diríem els "grupusculls" que a l'interior del règim, en forma d'oposició tolerada intenten fer-lo evolucionar. I coneixem igualment els fracassos reiterats de tots els que han successivament intentat seguir aquest camí: un dia Martín Artajo, després Ruiz Jiménez, més recentment Fraga Iribarne, Silva Muñoz i Lopez Rodo...

Davant d'aquests fets s'imposa una conseqüència: diguem senzillament que aquest reconeixement, o millor dit aquesta "adopció" de l'ideologia dels vençuts per part dels actuals governants de Madrid posa un problema a l'oposició autèntica al règim. La que fins ara està

dividida i ens recorda l'admonició bíblica : " tot regne dividit serà destruït". Tant és així que cal dir, amb tota la seva cruesa, que la terrible divisió dels republicans, socialistes, comunistes i anarco-sindicalistes, entre les famílies polítiques més importants de l'oposició democràtica és la que ha fet impossible, fins avui, tot reconeixement de la seva personalitat i de la seva credibilitat, tant a l'interior com a les instàncies internacionals.

Pero avui assenyallem a l'horitzó l'aparició d'una nova figura política. Avui la divisió està canviant de camp ! Ara, els sotmesos a una ràpida desintegració són els grups i famílies polítiques que tradicionalment eren la base sustentadora del règim franquista. Primer els carlistes i després els "vells" falangistes i ara els "nous" oopusdeistes estan cada dia més separats, més desintegrats, més dividits ! El mateix Comte de Barcelona, en recent viatge per Europa, ha plantejat un greu interrogant sobre la legitimitat successòria del seu fill, hereu designat pel General Franco per continuar-lo amb la fórmula de "monarquia instaurada".

Es ben clar que a l'horitzó polític del nostre País comença a perfilar-se lleugera, incerta, vacil·lant encara com una estrella de mar, una nova convergència de totes les famílies polítiques relligades per un comú denominador democràtic en el sentit més obert, més noble, més autèntic. I que ja es dibuixa un "Acord d'Unitat Democràtica" que permetrà que aquesta oposició civil i civilitzada tingui aviat una operativitat, una influència i una representativitat nacional i internacional i una influència positiva sobre l'evolució política de tota la comunitat de pobles hispànics.

- - - - -

L ' A L T E R N A T I V A D E M O C R A T I C A I E L " C E N T R I S M E "

La ràpida deterioració de la coherència i de l'esperit d'equip de l'actual govern és una prova inequívoca de la descomposició del règim accelerada pel declivi físic d'En Franco i per les baralles entre les diferents "camarilles" governants al voltant de la "successió".

Les contradiccions existents entre els ministres expliquen que l'assassinat "legal" d'En Puig i Antich i la recuada de la repressió coincideixin amb una lleugera, però indubtable, "obertura" a la premsa, a la ràdio i àdhuc a la televisió ; que mesures tan radicalment "ultrares" com el confinament al seu domicili de Monsenyor Añoveros - seguida de l'amenaça d'expulsar-lo del país - acabïn amb una completa capitulació del Govern, o les fabuloses concessions arrencades pels armadors i pescadors tot seguit de dictar el Govern una puja no menys fabulosa del preu del combustible.

A la base de les contradiccions existents en el Govern i del procés de descomposició del règim hi ha les necessitats del desenvolupament del país - frenat per la pervivència de la dictadura i la lluita de les masses. Pero hi juga també un paper impulsor d'ambdós fenòmens l'existència del "centrisme" sorgit entre forces que fins ací actuen dins dels marcs del règim. Un dels corrents "centristes" procura una obertura de les institucions, però un altre intenta d'establir contactes amb les forces d'oposició i obtenir llur suport per a una "sortida" que consolidi "l'equilibri social" encara que això comporti prescindir de les forces feixistes de poder i establir les llibertats polítiques.

D I F I C U L T A T S I N S A L V A B L E S

L A D O B L E L I N I A D E L G O V E R N A R I A S

Aquesta doble linia - repressio i "apertura" - està topant ja amb dificultats insalvables. Pel que fa a la repressio s'ha assenyalat ja repetides vegades que és avui impotent per a frenar el moviment democràtic i revolucionari, que creix, es desenvolupa i planta cara amb força creixent. L'enorme mobilització produïda a Catalunya i a altres indrets de l'Estat espanyol després del covard assassinat de Salvador Puig i Antich és una bona prova del què volem dir. Les formes més brutals de repressio no fan altra cosa que estimular la protesta i les lluites populars. I pel que fa a la repressio preventiva, aquesta pot significar, com a màxim, la necessitat d'efectuar algunes modificacions en les formes de treball dels grups revolucionaris i democràtics que lluiten contra la dictadura. Pero no pot significar cap mena de fre de les lluites en curs.

I respecte a l' "aperturisme" ? Siguem seriosos : hi ha algu que cregui que pot anar gaire més enllà de "tolerar" la presència de Joan Manuel Serrat a la televisio ?

- - - - -

U N " G O V E R N - I N F L A C I O "

A això cal afegir els greus problemes econòmics, amb inflació permanent, crisi de matèries primes en general i del petroli en particular, les vertiginoses puges del cost de la vida i les previsibles conseqüències d'una desacceleració econòmica.

De fonts oficials, l'augment dels preus entre 1970 i els inicis de 1973 fou d'un 40 per cent. Durant l'any 1973, d'un 15 per cent. En aquestes condicions, els efectes dels augments de salaris son pràcticament nuls. Al contrari : en el darrer període, la classe obrera ha vist com descendia constantment la seva capacitat adquisitiva. Els treballadors es veuen obligats a efectuar jornades de dotze i de catorze hores a la pluriocupació, a l'endeutament. Aquesta situació s'agreuja durant l'any en curs. Augmentaran considerablement, en conseqüència, les lluites de la classe treballadora per a una enèrgica defensa del seu nivell de vida i per aconseguir que la crisi no caigui - com ha succeït en el passat -, exclusivament damunt les espatlles dels obrers. La lluita contra la vida cara serà en els proxims mesos un camp essencial.

P A S T O R A L D E L S B I S B E S C A T A L A N S

" PER UN ESFORÇ DE RENOVACIO I RECONCILIACIO "

Així encapçalen llur Carta Pastoral, a propòsit de l'Any Sant, els Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense. Aquest important document de la jerarquia de l'Església de Catalunya desenvolupa els criteris pel "combat cristià avui" i es pronuncia, decididament, en qüestions fonamentals de l'actual conjuntura política.

En parlar de la reconciliació en la societat, diu : "No podem admetre esclavitud de cap mena de la persona humana sota el pretext d'evitar més grans mals...", i afegeix: "primer que res és el respecte a la persona".

Pero, sens dubte, l'afirmació més important de la Pastoral, la més explícita es fa, precisament, respecte de les exigències inajornables de la situació política al nostre País: "EN LA VIDA POLITICA CAL ARRIBAR A UN EFECTIU RECONeixEMENT JURIDIC DELS DRETS DE REUNIO, ASSOCIACIO I EXPRESSIO, AIXI COM DELS DE LES MINORIES ETNIQUES EXISTENTS AL NOSTRE PAIS".

- - - - -

N O V E S P E N E S D E M O R T ?

" C A L L L U I T A R P E R S A L V A R - L O S "

Corre el rumor que el fiscal ha demanat ja la pena de mort contra quatre militants del F.R.A.P., acusats d'haver causat la mort d'un policia el 1er. de Maig a Madrid, i que també volen fer-ho amb Pons Llobet i Oriol Solé Sugranyes, companys de Puig i Antich.

En aquesta ocasió l'opinió del país ja està alertada : sap de què és capaç el règim assassi. La indignació provocada per la mort de Puig i Antich ha de donar a la protesta un vigor decuplicat per tal d'impendir el nou crim.

El Secretariat de la Permanent de l'Assemblea de Catalunya, amb data del 8 de Març, ha fet pública una declaració contra la pena de mort. Circulen ja alguns documents amb els quals es recullen signatures per aquesta reivindicació. Cridem a tothom a pronunciar-se, pels mitjans a l'abast de cadascu, contra aquest residu de barbàrie.

ATUREM LA NOVA TEMPTATIVA D'ASSASSINAT CONTRA ELS JOVES DEL F.R.A.P.

I QUALSEVOL ALTRA POSSIBLE VICTIMA !!!

A B O L I C I O D E L A P E N A D E M O R T !!!

EL PRESIDENT DE BASCONIA A GUERNICA

VISCA, President Leizaola !

El Diumenge de Pasqua, el "Dia de la Pàtria Basca", el President legitim d'Euzkadi, el Senyor Jesus Maria de Leizaola, va entrar clandestinament des de l'exili on viu desde fa trenta set anys i va anar a inclinar-se davant l'Arbre de Guernica, símbol de les llibertats de Basconia.

Ens diu el corresponsal de "Le Monde", - que sempre informa amb serena lucidesa i seriosa objectivitat -, que el President Leizaola restà "rìgid, immobìl i callat, amb la mirada fixada al tronc de roure i semblava reviure en un instant tota la Historia del seu Poble".

El cap del Govern de Basconia ha retornat a Guernica, la capital històrica de la Nació més antiga d'Europa. A Guernica on radicava el Parlament davant del qual es juraven els Furs i les Llibertats d'Euzkadi. A Guernica, on un gran dia per la Pàtria, el primer President Senyor Josep Antoni de Aguirre va jurar, el 7 d'Octubre 1936, defensar el seu Poble quan ja la Guerra Civil i la sublevació franquista amenaçaven la democràcia, la concòrdia civil i el dret d'autodeterminació que l'Estatut d'Autonomia garantitzaven als ciutadans lliures de Basconia. A Guernica, nom immortalitzat pel geni universal de Pau Picasso que ha fet d'aquest nom i del seu quadre incomparable el símbol de la lluita contra la tirania i de la defensa de la dignitat fins a l'heroïsmes.

Protegit per centenars de patriotes, el President Leizaola es recollí uns minuts i després pronuncià una valenta allocució davant l'Arbre de la Llibertat. Amb el coratge que dona la consciència de la seva neta representativitat democràtica, el President de Basconia es dirigí a la Sala del Parlament i amb la seva presència donà tota la mesura de la seva legitimitat al servei de la causa de la Justícia i de la Llibertat.

Fidel a una esperança indestructible el President Leizaola ha demostrat ésser digne del seu Poble, perquè ell i els seus companys republicans a l'exili sempre han mantingut alta la Senyera de la Pàtria.

+ SI DESITGEU contribuir a eixugar les despeses de confecció i de difusió d'aquest FULL D'INFORMACIÓ, adreceu els vostres donatius al C.C.P.: n° 5657 Montpeller, a nom de S. FIGUERES.

+ LA CORRESPONDENCIA la podeu adreçar al "CENTRE CULTURAL CATALA", carrer Sant Mateu n° 2. - 66000 PERPINYA.